

Az anyanyelv nagymestere

3.

Egyház és társadalom

Egyház és társadalom az elmúlt száz évben címmel szervezett tudományos tanácskozást a BBTE tanárképző kara, a Károli Gáspár Egyetem Hittudományi Kara és a Református Közéleti és Kulturális Alapítvány. A konferencián számos szakember tartott előadást. A rendezvényről Lukács Olgát, a BBTE tanárképző karának dékánját kérdeztük.

5.

Biztassunk hálaadásra

8.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXIX. ÉVF. • 14. SZÁM
2018. JÚLIUS 15.
ÁRA 1 LEJ

Folyamatos megújulásban

Ötszáz éve volt a reformáció – mondták tavaly a jubileumi esztendő alkalmával. Az állítás természetesen nem teljesen fedí az igazságot, hiszen a reformáció nem csupán az október 31-én kifüggesztett 95 tétel nyilvánossá tételéből állt, hanem hosszú folyamat eredménye volt.

Az elmúlt esztendő azért mégis rávilágított arra, hogy fél évezreddel ezelőtt az emberek kézbe kapták a Bibliát – magyar nyelven. Megszólalt az ígértetés – anyanyelven. Az örökkévaló Isten írott ígéje azóta számtalan csatornán jutott és jut el az emberekhez. A mai modern világban például az internet vagy éppen az okostelefon által. Mint ahogy erdélyi református egyházunk lapján keresztül is. Aki régi olvasója lapunknak, észrevehette, hogy a jubileumi esztendő óta az *Üzenet* egyházkerületünk vezetőségének köszönhetően megújult. Külsejében mindenképpen, hiszen színesben, jobb minőségű papírra és mai modern tördelésben kerül az olvasók elé.

A szerkesztőség azonban hinni szeretné, hogy a megújulás nemcsak a külsőben mutat-

Sohasem lehet túl korán kezdeni

kozott és mutatkozik meg. Ezt támasztja alá az elmúlt időszakban megjelent számos interjú, riport, jegyzet, gyülekezeti életről szóló beszámoló. A megújuláshoz természetesen szükségünk van az olvasók – presbiterek, nőszövegesei és minden gyülekezeti tag, lelképásztor – további hozzájárulására. Arra, hogy egyházkerületünk gyülekezeti lapját ne csak megvásárolják és olvassák, hanem ismerőseiknek, szomszédjaiknak ajánlják, írásaikkal pedig gazdagítsák a lapot. A belső tartalom megújulásához járul hozzá ettől a lapszámtól kezdve a szabadidőoldalnak szánt, havonta megjelenő rovat, amelyben igyekszünk keresztretjvényt, rövid anekdotát, humort és ételreceptet is kínálni a kedves olvasóknak.

Szórványban vagy kisebb gyülekezetekben élők többször elmondták: amikor kézbe veszik újságunkat, ünnepi pillanat részesei. Ugyanis kezükben tartják korunk egy fontos dokumentumát: a nyomtatott betűk által egy-egy gyülekezet vagy egyházi intézmény életének alakulását, gazdagságát. Ezen keresztül pedig Isten ígéjének a munkáját, amelyet e közösségekben végez. A tartalmas olvasáshoz kívánok kellemes időtöltést, Isten ígéje általi folyamatos épülést!

| SOMOGYI BOTOND |

Szeretni kell jutalom nélkül

Huszonöt éves a Bonus Pastor

Konferenciával ünnepelte 25 éves fennállását a Bonus Pastor Alapítvány. A negyed évszázados missziói munkáért adtak hálát a résztvevők a marosvásárhelyi Kultúrpalotában tartott rendezvényen. Az évforduló alkalmával a szervezet új célt tűzött ki maga elé: hamarosan női terápiás otthont indítanak családi képzőközponttal.

„A kevés is ezerre nő” – írja az Ézs 60,22a. Ez az íge tartotta a lelket a Bonus Pastor Alapítvány munkatársaiban is, akik sok küszködést, tanulást, de rengeteg áldást tudhatnak maguk mögött a szervezet alapításának 25. évfordulóján. „Nem tudom felejtetni ennek az ígértetésnek, a mustármag is mindig kicsi kezdet, de nagy fává nő” – idézte fel mosolyogva Horváth Levente, az alapítvány elnöke. Elmondta: „a munka kölcsönös volt, nemcsak mi fektettünk energiát ebbe, hanem azok is, akik meg-

Fotó: Berekméri Gabriella

kerestek, visszaragyogtak ránk. A munka által mi is gazdagodtunk, nem jelentett fáradságot.” A lelképásztor rámutatott, mindig az egységen, a csapatmunkán volt a hangsúly, ahogyan a terápiás otthonban is a csoportterápia a lényeg, a közösség és a benne jelen levő Isten Lelke gyógyít. „Jó viselkedni, hogy e közösség, az összetartás nekünk megadatott, Isten a céljáért való munkálkodásunk közben minket is csiszolt. | 8.

Tanulságos igék a példázatokról 5.

Az elrejtett kincs

Egy kincsről szól ez az igever. Jézus nem pontosítja, hogy arany vagy gyémánt, csak annyit jegyez meg, értékes kincsről van szó. Ami ezután történik, azt nehezen értjük meg. Mai ésszel úgy gondolnánk, az embernek el kellett volna mondania, mekkora kincset talált a kertjében. A kétezer évvel ezelőtti Keleten, ha valaki egy földterületben valamilyen értékes tárgyat talált, nem volt köteles azt az illető hatóságának jelentenie, hanem egyszerűen megvásárolhatta azt a földterületet anélkül, hogy a kincsről egyetlen szót szólott volna.

Kincs a földben. Számunkra már ez is igen furcsa, hisz manapság az értékes kincseket nem a földben őrzik, hanem biztonságos helyen, bankokban. A régebbi időkben nem volt bank, és ha valaki nagyon féltette az értékeit, akkor becsavarta azokat vízhatlan anyagba, vagy beletette egy cserépedénybe, és utána elásta a földbe. Talán sokan hallottunk arról, hogy 1947-ben Izraelben egy beduin pásztorfiú egy barlangban korsóba rejtve megtalálta az ún. „qumráni tekerceket”, aminek óriási értéke volt a Biblia hitellessége szempontjából is. Régen háborúk idején a pusztítások, fosztogatások elől próbálták menekíteni az értékes dolgokat. A hátránya ennek az elrejtési módnak az volt, hogy az elrejtő közben meghalt, vagy egyszerűen elfelejtette a helyet.

A példázatban szereplő emberünk ilyen elfelejtett kincset talál meg, de nem emeli ki,

hanem szépen visszatakarja földdel, hazamegy, eladja mindenét, amit csak pénzzé tud tenni, majd veszi a pénzt, ezzel elmegy a föld tulajdonosához és megveszi tőle a földet. Így nemcsak a földdarabnak jut a birtokába, hanem annak a kincsnek is, amit ott talált.

Mit akar Jézus e példázattal mondani? Azt, hogy Isten országa értékes dolog. Nem kevésbé értékes, mint a megtalált kincs. A kérdés, igaz-e ez. Nyilván a hitetlen ember ezt nem így látja. Neki Isten, egyház, biblia, igehirdetés értéktelen dolgok. Egy keresztyén politikus mondta, hogy az Európai Unióban az egyház annyit jelent, mint egy madárvédő egyesület, ennél nem becsülik többre. Csak az lát nagy kincset Isten országában, akinek a szívében Isten Szentlelke által elkezdte végezni a maga áldott munkáját. Isten országa kincseiről Jézus a Hegyi Beszédben is szól, ahol azt mondja, ezeket gyűjteni kell. Pál pedig beszél a cserépedénybe rejtett kincsről, illetve a bölcsességnek és ismeretnek kincseiről.

Tudjuk, hogy ez a kincs maga Jézus. Ő az örök és hasonlíthatatlan értékű kincs, akire nekünk szükségünk van. Az első nagy kérdés, mi hogy vagyunk ezzel: Krisztus-e a legnagyobb kincsünk? Látszik-e rajtunk, hogy mi nagy kincs birtokában vagyunk?

A kincs el van rejtve, vagyis nem látványos. Már Ézsaiás próféta így vallott Krisztusról: nem volt alakja és ékessége, nem volt ábrázata kívánatos. Jézus is beszél arról, hogy Isten e kincset a bölcsék és értelmesek elől elrejtette, de a kisedeknek megjelentette. De mégis meg lehet találni, és aki megtalálja, annak számára ez mindennél értékesebb lesz.

Érdekes, hogy a megtalálás nem komoly keresésnek az eredménye. Csak véletlenségből bukkan rá. De mi a hitvallásból tudjuk, hogy a véletlen szót a keresztyén embernek töröltnie kell szótárából. Az, hogy ez az ember megtalálta a kincset, kegyelem volt.

Mindezt hallva viszont azt mondhatja valaki: a Szentírás tele van keresésre való felszólítással. Már az Ószövetség így szól: az Urat keressétek és élni fogtok. Jézus mondja: keressétek Istennek országát. Majd később: keressetek és találtok.

A találás a komoly keresés után is kegyelem, mert az nem a mi megvalósításunk, Isten ajándéka az. Ám itt a legnagyobb kegyelemről van szó, hisz valaki anélkül talált, hogy keresett volna. Közülünk vannak olyanok, akik szorgalmas keresés utat találtak meg Istent, de szép számmal olyanok is, akik úgy jutottak az élő hit birtokába, mint a példázatbeli emberünk: gondviselészerűen, kegyelemből, keresés nélkül. A megtalálás mindkét csoport számára kegyelem, mert ez különös kincs, nem mi keressük meg őt, hanem ő keres meg minket.

A nagy kérdés, hogy e példázat ma megtörténik-e. Áldott legyen az Úr: igen. Áldom az Urat, hogy én is megtalálhattam, vagyis hogy engem is megtalált az Úr. És akkor téged is megtalálhat.

Ez az ember a megtalálás pillanatában boldog lett, mindenki látta rajta, hogy valami rendkívüli dolog történt az életében. Láthatták, hogy ő nagy kincset talált. Rajtunk vajon látszik-e ez? Észlelik a körülöttünk levő emberek, hogy mi hatalmas kincs birtokában vagyunk? Boldoggá tett minket a kincs? Ha ez nem látszik rajtunk, kérdés, hogy egyáltalán megtaláltuk-e már a kincset.

Amikor az ember megtalálta, mindenét eladta. Isten országának megnyerése tőlünk is

„Hasonló a mennyek országába a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, ha megtalál elás, és örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van és megveszi azt a szántóföldet.”

(Mt 13,44)

áldozatot kíván. A példázatbeli emberünknek minden addigi kincset el kellett adnia, hogy az igazit birtokolhassa. Isten országában a kulcsszó ez: minden. Készek vagyunk-e mindent odaadni Istenért, készek vagyunk-e mindent kiengedni a kezünk közül, hogy e kincset megnyerhessük? A gazdag ifjú nem tudta ezt megtenni és szomorúan ment el, a példázatbeli ember mindent eladott és boldog lett. Légy te ez a boldog ember!

| LŐRINCZ ISTVÁN |

A témához kapcsolódó keresztretjevényünket lásd a 6. oldalon.

Székelly Ferenc

Kányádi Sándor Pusztakamaráson

Sütő András 75. születésnapján

Zúgtak a harangok a szélben,
S földre hajoltak a fák,
Kolozsvárról jött a költő:
Kányádi Sándor dédapánk.

S jöttek nyugatról, jöttek keletről;
Egyre csak jöttek a honban –
Hogy zúgott az orgona Pusztakamaráson!
Hogy énekeltek a templomban!

Ott voltak nemzetünk nagyjai:
Pomogáts, Farkas, Csoóri,
S még Isten is ott volt – ott volt velünk!
De jó volt hallani: Isten a fegyverünk!

Te középen ültél, Sándor bátyám,
Nem a báróknak fenntartott helyen,
S nézted, ahogy az oltár fölött
Egy csillag kigyúl csendesen.

Templom előtt magyar iskola;
Kérdezted: magyar nincs már?
Vagyunk százan, ezren, millión...
S van egy bánatmadár.

Fogjuk meg a madarat, Sándor bátyám!
Ne engedjük röpködni tovább...
Nyelvünket hagyta fegyverül,
S te most is velünk vagy odaát.

(Szerzőnk versével adózunk a költőnek, amelyet a 2002. június 16-án megtartott pusztakamarási Sütő-ünnepség emlékére írt. Kányádi ez alkalommal járt utoljára Pusztakamaráson a helyi református templomban és a Sütő-portán, ahol együtt ünnepelték a 75 éves Sütő Andrást, az erdélyi széppróza- és drámairodalom nagy mesterét.)

Bibliaolvasó kalauz

AUGUSZTUS

1.	Sze	Lk 10,1–16	Józs 15
2.	Cs	Lk 10,17–20	Józs 16
3.	P	Lk 10,21–24	Józs 17
4.	Szo	Lk 10,25–37	Józs 18
5.	V	Lk 10,38–42	Józs 19
6.	H	Lk 11,1–13	Józs 20
7.	K	Lk 11,14–28	Józs 21
8.	Sze	Lk 11,29–32	Józs 22,1–8
9.	Cs	Lk 11,33–36	Józs 22,9–34
10.	P	Lk 11,37–54	Józs 23
11.	Szo	Lk 12,1–12	Józs 24,1–15
12.	V	Lk 12,13–21	Józs 24,16–33
13.	H	Lk 12,22–32	Préd 1
14.	K	Lk 12,33–34	Préd 2
15.	Sze	Lk 12,35–40	Préd 3
16.	Cs	Lk 12,41–48	Préd 4
17.	P	Lk 12,49–53	Préd 5
18.	Szo	Lk 12,54–59	Préd 6
19.	V	Lk 13,1–5	Préd 7
20.	H	Lk 13,6–9	Préd 8
21.	K	Lk 13,10–17	Préd 9
22.	Sze	Lk 13,18–21	Préd 10
23.	Cs	Lk 13,22–30	Préd 11
24.	P	Lk 13,31–33	Préd 12
25.	Szo	Lk 13,34–35	Ám 1
26.	V	Lk 14,1–6	Ám 2
27.	H	Lk 14,7–11	Ám 3
28.	K	Lk 14,12–14	Ám 4
29.	Sze	Lk 14,15–24	Ám 5
30.	Cs	Lk 14,25–35	Ám 6
31.	P	Lk 15,1–7	Ám 7

Kányádi Sándor (1929–2018), az anyanyelv nagymestere

„egyetlen batyunk botunk fegyverünk az anyanyelv”

A kortárs magyar irodalom legnagyobb alakja 1929. május 10-én született a Hargita megyei Nagyalambfalván. Édesapja Kányádi Miklós gazdálkodó, édesanyja László Julianna, akit korán veszített el. Az elemi iskola öt osztályát szülőfalujában, a középiskolát a székelyudvarhelyi református kollégiumban (1941–1944), a Római Katolikus Főgimnáziumban (1944–1945) és a fémipari középiskolában (1946–1950) végezte. Ezt követően beiratkozott a Szentgyörgyi István Színházművészeti Főiskolára, de a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem Nyelv- és Irodalomtudományi Karán szerzett magyar irodalom szakos tanári diplomát 1954-ben, ám tanárként soha nem dolgozott, életét az irodalomnak szentelte.

Költői tehetségét Páskándi Géza fedezte fel, ő közölte 1950-ben első versét a bukaresti Ifjúmunkás című lapban. 1951–52-ben az Irodalmi Almanach segédszerkesztője lett, ezzel egy időben néhány hónapig az Utunk, 1955–1960 között a Dolgozó Nő munkatársa, 1960-tól 1990-ig

pedig a Napsugár című gyermeklap szerkesztője volt. 1984-ben egy hosszabb, észak- és dél-amerikai előadókörúton vett részt. Három évvel később meghívták a rotterdami nemzetközi költőtalálkozóra, de mivel útlevelet nem kapott, tiltakozásul kilépett a Romániai Írószövetségből.

A kortárs magyar költészet egyik legnagyobb alakjának számított, a magyar irodalom közösségi elvű hagyományának folytatója volt. Az anyanyelv megtartó ereje, az erdélyi kisebbségi sors mint alaptémák határozták meg költészetét, amely a közösségi létproblémákat egyetemes érvényességgel szólaltatja meg.

A népköltészet és a népies költői hagyományok, elsősorban Petőfi Sándor öröksége hatottak indulására. A kezdeti egyszerűséget és természetességet azonban mindinkább az elmélkedő hajlam, a modern líra bonyolultabb nyelvezete és formavilága váltja fel. A hatvanas években a költő a nemzetiségi közösség, sőt az egész emberiség nehéz történelmi tapasztala-

Kányádi Sándor

Szelíd fohász

szelíd fohász az én fohászom
félíg könyörgés félíg hála
hogyan nem juttattál s ezután se
juttass engemet szégyenfára

de eljut-e az én fohászom
eljuthat-e vajon tehozzád
útjaidat úton útfélen
szertartások barikádozzák

nem marad-e sziklára hullt
magokként vajon terméketlen
mit egy hosszú életen át
a jövődönk elvettem

tudom sokat eltékoztam
abból mit rám bízál sokat
de azért ne tagadd meg tőlem
holtomban se áldásodat

taival viaskodik. Nyelvezetét drámai feszültségek hatják át, költészete sötétebb hangoltságot kap. Alkotókedvét és életerejét szülőföldjén és az erdélyi múltban kalandozva újítja meg. Írt drámákat is, népszerűek gyermekversei, s értékes munkát végzett a román irodalom és az erdélyi szász népköltészet tolmácsolásában is. Azok közé a költők közé tartozott, akiknek az esetében feltétlenül hallani kellett, ahogy a verseiket mondják. Nem igazán kedvelte, ha költőként ünneplik, de mindenhova elment, ahová hívták, hogy verseit szavalja, vagy a gyermekeknek meséljen.

Számos díjat és kitüntetést kapott, 1997-től pedig a Kossuth- és Széchenyi-díj-bizottság tagja is volt. 1958-ban kötött házasságot Tichy Mária Magdolna tanárral. Két gyermekük született: Zoltán Sándor (1962) és László András (1971).

A Kossuth-díjas költő temetésére július 7-én került sor a nagyalambfalvi református templomban. Az ökumenikus egyházi szertartást a helyi református lelkész, Kányádi György Attila és Böjte Csaba ferences rendi szerzetes tartotta, a költő ravatalánál Dávid Gyula irodalomtörténész mondott emlékező beszédet. Kányádi Sándort a szertartás után a család kertjében, szülei sírja mellett helyezték végső nyugalomra.

Fotó: Thaler Tamás

Kányádi a magyar nyelvről

„Nekünk egyetlen hazánk van: ez a magyar nyelv. Mi ebbe a nyelvbe csomagolva jöttünk több évezreden át, és érkezünk meg ide. Elkezdjük fölvenni a hitet, hogy beilleszkedjünk ide Európába. De úgy, hogy már-már a nyelvünk is ráment. És akkor egy vagy több szerzetes – például Pannonhalmán – körmére égő gyertyával (innen ez a szép kifejezésünk) nekiállt lefordítani egy temetkezési beszédet, mert különösen temetkezés alkalmával sajdukt bele e fiatal papokba, barátokba az, hogy az Úristennek se lehet tetsző, hogy olyan nyelven ajánljuk a magyar halott lelkét az Egek Urának, amit a végtisztességtevők nem értenek. Ezért fordították le ezt a beszédet.

Ezt annak idején így írtam, Lőrincze Lajos emlékére: porában is áldott kiért / és ezerszer áldott ki által / akár a szív fölött a vért / szembe-feszült a másvilággal // meg akkor váltódott e nép / és küldetését akkor kapta / mikor a röggel az igék / magyarul hulltak a halottra // hazánkká akkor lett örökre / ez a sokszor ege-se-földje / töredékes nyelvünk-ho-

nunk // s a jövődönbe glóriával / léptünk a nyitott síron átal / mondván por és hamu vagyunk.

És ebből következik a nemzet célja. Mondhatjuk: a nemzet célja, hogy megmaradjunk. De mi végre maradjunk meg? Hogy átörökítsük. Mit örökítsük át? A magyar Isten kiválasztott népe. A magyar nyelv Isten kiválasztott nyelve a magyarok számára. Az Írások szerint a zsidó nép Isten választott népe. Így van: a zsidó nép Isten kiválasztott népe, a zsidó nyelv Isten kiválasztott nyelve a zsidó nép számára. A román Isten kiválasztott népe és nyelve... és fölsorolhatnánk minden népet és nyelvet.

Mi tehát egy nemzetnek a célja? Hogy az Isten által csak számára kiválasztott nyelvet az emberiség, az emberi lét legvégső határáig továbbvigye, gazdagítsa, gyarapítsa, éljen vele és benne, mindannyiunk öröme és Isten nagyobb dicsőségére. Addig vagyunk magyarok, amíg magyarul beszélünk, magyarul gondolkodunk, magyarul tanulunk.”

Hatvan lapszám, ötven igehirdetés

Kettős ünnepre gyűltek össze az érdeklődők a közelmúltban a marosvásárhelyi Gecse Dániel Református Orvosi és Egészségügyi Szak kollégiumban. Ekkor mutatták be Jakab István esperes prédikációskötetét (*A szolgálat útja – 50 maros-mezőségi igehirdetés*) és ünnepelték meg a Maros-mezőségi Egyházmegye *Kéve* című lapjának ötödik „születésnapját”.

Az érdeklődőket Les Zoltán egyetemi lelkipásztor, a *Kéve* főszerkesztője köszöntötte, majd Gállné Szabó Tünde várhegyi lelkész tolmácsolta Isten üzenetét a Zsolt 92,5–6 alapján. A Gordonka együttes rövid dalösszeállítása után Les Zoltán fogalmazta meg ünnepi gondolatait. Egy zoltárversből kiindulva („Taníts úgy számolni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” – Zsolt 90,12) arról beszélt, hogy bármennyire is szeretnénk előre látni a jövőt (a magunkét, a világeért vagy éppen azt, hogy a jelenbeli erőfeszítéseinknek milyen gyümölcse lesz), csak a múltba van bepillantásunk, abból kell bölcs következtetéseket levonnunk. A *Kéve* eddigi öt esztendejének leltárja tartalmaz 60 lapszámot, havonta 2200-2500-as példányszámot, sok-sok egyházmegyei eseményt, amelyről beszámolt, számtalan gondolatébresztő és hitméllyítő írást. Mindez azonban pusztán statisztika – hangsúlyozta Les Zoltán –, ezeknél sokkal lényegesebb az a kapcsolat, amely a lap révén kialakul: a kapcsolat szerzők és olvasók, egyházmegye és gyülekezeti tagok, valamint – reménység szerint – Isten és ember között. A főszerkesztő kiemelte azt a tényt, hogy a *Kévé*t nem profik, hanem lelkes amatőrök készítik, akik büszkék is erre a tényre, hiszen az „amatőr” szó gyökerénél a „szeretni” ige áll. Akik ezt a lapot készítik, szeretik ezt a munkát, szívüket-lelküket beleadják, de tudják azt is, hogy mindez hiábavaló lenne Isten Lelkének jelenléte nélkül.

Jakab István esperes, a Maros-Mezőségi *Kéve* egyik megálmodója gyakorlati kérdéssel indította ünnepi beszédét: sokaktól hallotta, hogy a rendezvénynek nem megfelelő az időpontja. Ő azonban azt vallja – immár sokkal általánosabb értelemben –, hogy néha téves út az alkalmas időre várni. A *Kéve* sok szempont-

A *Kéve* által kapcsolat alakul ki szerzők és olvasók, reménység szerint pedig Isten és ember között

ból alkalmatlan, zaklatott időben indult útjára, amikor – többek között az egyházmegyei határok módosítása miatt – meggyengült az egység az egyházmegyében, és a nyomtatott sajtó fölött is sokan megkongatták már a vészharangot. Mindezek ellenére mégis megszületett a lap ékes bizonyítékaként annak, hogy „lásd, mit tehet jószágos Lelke veled”.

Az együttlét könyvbemutatóval folytatódott: Jakab István *A szolgálat útja* című prédikációskötetét Domahidi Béla mezőbergenyei lelkipásztor mutatta be. „A Maros-mezőségi Egyházmegye esperesének olyan prédikációs gyűjteménye jelent meg, amelyben az elmúlt öt esztendő különböző egyházmegyei, illetve gyülekezeti alkalmain elhangzott ötven igehirdetés található. Biztatást, áldást jelentettek elhangzásukkor, és hisszük, hogy olvasásukból is áldás származik. A beszédek erőssége a biz-

tos igei, evangéliumi háttér, a megszólítottak iránti személyes elköteleződés, küldetésstudat, a reális helyzetelemzés és a hitbeli látás, a legjobb erdélyi református igehirdetői hagyományok felvállalása, megérintő példák, igényes hivatkozások beépítése, kifejező, letisztult stílus, világos tagolás. És a hit, szeretet és mindent felülíró mennyei reménység képviselt és közvetített lelkisége” – fogalmazott Domahidi Béla. Les Júlia egyházmegyei beosztott lelkipásztor, a kötet szerkesztője arról beszélt, hogy számára ezen igehirdetéseknak legnagyobb értéke a gyülekezetszerűség: érezhető belőlük, hogy elhangzásukkor emberekhez szóltak valós gyülekezeti élethelyzetekben. A biblikus, igeres sorok között ott húzódik a szerző emberismerete és törődése, amellyel az egyházmegye gyülekezetei felé fordul.

Jakab István, a kötet szerzője arról vallott, esperesi szolgálata elején elképzelhetetlennek tartotta, hogy valaha prédikációskötete jelenjen meg. Amint azonban ennek a hat évnek a során végigjárta az egyházmegye gyülekezeteit, és hirdette az igét különböző ünnepi alkalmakon, úgy gondolta, e prédikációk olyan lenyomatát adják saját szolgálatának és a gyülekezetek életének, amelyet érdemes közkinccsé tenni. A kötet címe egyben hitvallás is: Jakab István így tekint a saját esperesi munkásságára, amelylyel – hiszi – Isten előtt kell majd elszámolnia. Beszéde végén a szerző köszönetet mondott a felülről kapott erőért, családjá támogatásáért, a gyülekezetei, lelkipásztortársai és barátai biztató szavaiért, és közvetlen szavakkal köszönte meg Domahidi Bélának a támogatását és a kötethez írt ajánlását.

Az ünnepi alkalom végén Les Zoltán és Jakab István egy-egy emléklap átadásával köszönte meg a Maros-Mezőségi *Kéve* szerkesztőinek és támogatóinak a hozzájárulásukat. Az együttlét szeretetvendégséggel és születésnapi tortával zárult. A rendezvény a magyar kormány és a Bethlen Gábor Alap, valamint az RMDSZ és a Communitas Alapítvány támogatásával valósulhatott meg.

A szolgálat útján. Jakab István maros-mezőségi esperes kezében prédikációskötetével

Egyház és társadalom az elmúlt száz évben

Beszélgetés Lukács Olgával, a BBTE tanárképző karának dékánjával

Egyház és társadalom az elmúlt száz évben címmel szervezett tudományos tanácskozást a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Kara, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara és a Református Közéleti és Kulturális Központ (RKKK). A konferencián számos jeles kutató, román és magyar szakember tartott előadást az egyház és társadalom kihívásairól. A rendezvényről Lukács Olgát, a BBTE tanárképző karának dékánját kérdeztük.

– Milyen céllal került megrendezésre a konferencia?

– A konferencia célja a tudományos milió megteremtése egy nyitott, higgadt párbeszéd lehetőségére. Olyan témák megvitatása, amelyről minden Erdélyben élő nemzetiségű és felekezetű a saját közegében beszél, egyrészt hözön-gősen, pöffeszkedve a nacionalizmus érzésétől vezérelve emlegeti a múltbeli hőstetteket vagy sérelmeket, másrészt pedig a Trianon által erdeményezett sérelmeket, igazságtalanságokat és az elmúlt században átélt atrocitásokat. A külön csoportok számára szerettünk volna egy közös fórumot biztosítani, hogy ki-ki elmondhassa véleményét, meglátását, sérelmét, kutatási eredményét az elmúlt száz évről.

– Hogyan és miért kapcsolódott be a magyarországi református egyház a rendezésbe?

– A trianoni békeszerződés a magyar református egyházat – hasonlóan a többihez – merőben új helyzetbe hozta, egyfajta kataklizmát élt meg az elmúlt száz évben. Épp a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán voltam, s az ottani egyháztörténész kollégáknak beszéltem a tervemről, amikor kiderült, ők is hasonló konferencia megszervezésére készülnek. Így ötvöztük a kettőt. Mivel magyar és román kutatókban gondolkodtunk, így került fel, hogy szinkrontolmácsolásban ki-ki a maga nyelvén tartsa meg előadását úgy, hogy a másik fél is értse. Az angol nyelvű konferencia – a költséget tekintve – a legegyszerűbbnek tűnt volna, de úgy gondoltuk, a minket érintő problémákat ne egy „európai” nyelven vitassuk meg. Ennek a kivitelezésében támogatónk a Magyarországi Református Zsinat volt, aki fedezte a költségeket. Harmadik társszervezőként az RKKK lépett be.

– A szűk szakmai eliten kívül kiket próbált megszólítani a rendezvény?

– Minden felekezet teológushallgatóit, történészeket és minden olyan polgárt, akit a téma érdekelt.

– Sok előadás hangzott el a múlttól, a kommunizmus időszakáról, holott úgy tűnik, a mai keresztyénség sokkal nagyobb válságban van, mint akkor. Tudatosan csak a múltra koncentráltak a program megtervezésénél?

– Igen, mert ahogy a latin mondás is tartja: historia est magistra vitae. Meglátásom szerint minden felekezetnek és nemzetnek tanulmányoznia kell elődei bukásának történetét és a példákon keresztül próbáljuk megtanulni az összefogás szerepét és megtartó jelentőségét.

– Egyház és társadalom. Míg száz évvel ezelőtt a kettőt nehezen lehetett különválasztani, ma már mintha párhuzamosan léteznének egymás mellett. Az egyház vonul ki a társadalomból vagy fordítva?

– Amíg korábban a kettő elválaszthatatlan volt, napjainkban úgy tűnik, a kettő elkülönült. De ez csak a látszat. Az egyház jelen van a társadalomban a lelkészein, vallásánárain, diakónusain és különböző intézményein keresztül (felekezeti iskolák, karitatív létesítmények stb.). Amennyiben Krisztusban való hitünkről környezetünkben vallást teszünk életünkkel és szolgálatunkkal, jelen tudunk lenni a társadalomban. Az egyház jelen van a magasabb politikai szinten is Magyarországon és Romániában egyaránt. Mindkét országban az állam részéről az egyházak támogatást élveznek. Az viszont köztudott, hogy a többségi egyház a támogatásnak az első számú használója.

– Vissza tud-e lépni az egyház az emberek életébe? Hogyan?

– Több emberi szolgálattal, hitelességgel és meggyőződésből fakadó igehirdetéssel.

– Milyen a négy felekezet fakultásának egymáshoz való viszonya a hétköznapokban és nem vezetőségi szinten?

– A konferencián is jelen voltak hallgatók mind a négy teológiai fakultásról. Nekünk, tanároknak nagy a felelősségünk abban, hogy mit látnak és hallanak tőlünk a diákjaink. Vannak közös rendezvényeink, a Babeş–Bolyai Tudományegyetem keretében működik a négy fakultás közös ökumenikus intézménye, valamint a bibliakutató központ. Szerintem a diákközi kapcsolatokat nem aktivizáljuk eléggé, eredményesnek látnám, ha az ökumené tantárgyat a négy fakultás tanárai közösen tartanák, ahol a hallgatók ugyanazokat az előadásokat hallgathatnák.

– Milyen céllal társultak a román egyházak?

– Hasonlóan a magyar egyházakhoz, úgy tapasztalom, ők is szeretnének beszélni a „tabuként” kezelt kérdésekről, csak nincs meg rá a megfelelő közeg. Mindenki leginkább a saját nyelvén ír, s ez szinte elzárja a lehetőségét annak, hogy megismerjük egymást. A magyarországiak nem tudnak románul, a románok pedig magyarul, s csak idegen nyelven írt tanulmányokból ismerik meg a másikat. Természetesen mi, erdélyiek ebből a szempontból „kiváltságos” helyzetben vagyunk.

– Miért most, a román egyesülés centenáriumaiban rendeznek olyan egyházi konferenciát, amely éppen az elmúlt száz évet öleli fel?

– Idén, amikor itt Romániában minden rendezvény a centenárium körül forog, úgy gondolom, nem zárkozhatunk el attól a témától, amely kimondva vagy kimondatlan, de mindannyiunkat foglalkoztat. Az egyháznak szerepet kell vállalnia a megbékélésben, és az ilyen konferencia is a „mediátor” szerepét tölt(het)i be.

– Beváltotta-e a konferencia a hozzá fűzött eredményeket, milyen visszhangja volt?

– A konferencián résztvevők pozitívan értékelték az együttléteket. Az előadók egyházi vezetői is részt vettek a megnyitón, ezzel jelezték, hogy támogatják a kezdeményezést. A témák sokszínűsége, a problémák felvetése azt bizonyította, hogy a konferencián egyes előadásokban őszintén elhangzottak sérelmek, de elhangzottak olyanok is, amelyek arra összpontosítottak, hogy az elmúlt száz évben milyen közös erőfeszítések történtek az egyházak részéről a keresztyén értékek megtartása érdekében.

Lukács Olga dékán a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Aula Magna termében köszönti a résztvevőket

Kereszt(yén)rejtvény

	BEKÖT!	HÁNYAD	KÉT GÖRÖG!	ÚJ ÉLET REJTEKE	SPÁJZ	PÁRATLAN BŐJT!	KÉRDŐSZÓ	TAGADÁS	BEC. EDMOND	SZÁZ BANI	RÓMAI EZER	IDEA, ESZME	INDIA EGYIK ÁLLAMA	NEGYED NÉGY!	KUTYA	SZEM-MEL ÉRZÉKEL	ISTEN HÍR-VÍVÓJE	ELÓTAG: KETTŐS-	FA-FAJTA		
1																					A
3	HORIZONT						FFINÉV ... DEI; ISTEN BÁRÁNYA				LÁSD OTT (RÖV.) BEKEN!			VEGYI ELEM TORKOS-KODÓ							
TO-VÁBBÁ			GÉPELNI KEZD! SZÍNÉSZ (ÁRON)			2 ÚTRA KEL!									ÜRES TELEK! MIATT (NÉP.)				KISSÉ HIDEG! LITER		
VÁSZNAT KÉSZÍT				HALKAN MOND NULLA									ANNYI MINT (RÖV.)				... A MILNE ÉRZÉK-SZERV				
MEGA-		A PANASZ SZAVA ÉGI „TYÚK”				NEWTON POUND							BIBLIAI HEGY						TÖRÖTT KARD! NÉVELŐ		
SPANYOL HÍRÜGY-NÖKSÉG				SZÜLŐ (BEC.) FRISS				AZ A MÁSIK	MI LESZ, MÁR?	OROSZ FOLYÓ	ITT INDUL!	ANGOL ANNA	ALAP-SZÍN AKADÁLY							ENNI KEZD! AM. KÖLTŐ	
LIBA-BESZÉD			MALOM-FALAK! OLDALT KÖRÖZ!			COELHO HÖSE BAUM VÁRÁZSLÓJA								PÁROS ÁRNY!	AFRIKA RÉSZE!				PERON-SZÉLEK! FÉL-HOLD!		
LÓ-TISZTÍTÓ ESZKÖZ						KIHALT MADÁR TESLA					OTTHO-NÁBAN UGYAN!					DÍZ-NÖVÉNY BEKÖT!					
	E																				

A rejtvényt CSATLÓS JÁNOS készítette

Gasztrosarok

Vaníliakrémes epres kosárcák

Nincs mindig időnk sütögetni. Hétféjére néha csak úgy összedobnánk valami finomat. De akár a hétköznapi alkalmával is megkóstolnánk olyasmit, ami könnyen elkészül, kiadós, mutatós. Ilyen a vaníliakrémes kosárca is, amiben az a nagyszerű, hogy nem kell sütögetni a kosárcákat, mert egész olcsón beszerezhető nagyobb üzletekben, kellemesen vajas, roppanós állagúak, megtöltve pedig megpuhul a krémtől, és egy igazán könnyed vaníliás álommá válik. Bár az eperszezon elmúlt, biztos, hogy sokan tettek el a mélyhűtőbe epret. Ha mégsem, az epret nyugodtan lehet más gyümölccsel is helyettesíteni.

Felverjük a tejszínt kemény habbá, majd a kihűlt vaníliakrémet fokozatosan adagoljuk hozzá, és kézi mixerrel egyneművé keverjük a két krémet, míg összeáll.

Jöhet is a töltés. Én tortadíszítőbe tettem a krémet, és azzal töltöttem meg a kosárcákat, de kanalazhatjuk is bele. Végül eperdarabkákkal kirakosgatjuk a tetejét, majd mehet a hűtőszekrénybe pihenni akár egy éjszakát is. Ezalatt jól meg fog puhulni a kosárca, de ha nem tudjuk kivárni, akár azonnal fogyasztható, csak akkor nem lesz omlós, hanem roppanós állagú marad.

Tipp: ez a krém tortában is megállja a helyét, vagy piskótalapot süthetünk, és rákenhetjük a tetejére. A tojásfehérjéket is felhasználhatjuk, ha 7-8 kanál cukorral kemény habot verünk belőle pl. vízgőz fölött. Kevés reszelt csoki mehet a tetejére, és már kész is egy finom, mutatós sütemény.

Hozzávalók:

Két csomag édes kosárca (egy csomagban kb. 9-12 db. van, attól függ, honnan szerezzük meg), 5 tojássárgája, 2 vaníliás pudingpor, 2 vaníliás cukor, 1 kanál liszt, 6 dl tej, 6 kanál cukor, 4 dl habtejszín
Díszítés: eperrel vagy ízlés szerint egyéb gyümölccsel.

Elkészítés:

A tojássárgákat kikavarjuk a 6 kanál cukorral, a 2 vaníliás cukorral, a kanál liszttel, a 2 csomag vaníliás pudingporral, fokozatosan adagolva hozzá a tejet, majd miután csomómentesre kavartuk, feltesszük lassú tűzre főzni, és folyamatos kavargatás mellett sűrű krémmé főzzük. A tűzről levéve néha belekavargatunk, és hagyjuk teljesen kihűlni.

Anekdota

A misszió

A második világháború befejezés után az egyik amerikai pneumatikus-karizmatikus mozgalom vezetője terjedelmes levelet intézett Karl Barthhoz, melyben a közeli világvégét megjósolva, végítélettel fenyegette meg a vén, bűnös Európát. Hosszasan bizonyította az európai keresztyén egyház közeli megsemmisülésének elkerülhetetlenségét. A végkatasztrófa elkerülésének egyetlen lehetőségét abban látta, ha az ő vezetése alatt álló missziós csapat Európába jön és megkezdheti a lelkek megtérítését. Végül Barth támogatását kérve, bejelentette:

- Jövünk, és megmentjük a bűnös Európát. Barth röviden válaszolt.
- Jöjjenek, ha jobban ismerik a Szentírást, mint mi, és ha jobb humoruk van, mint nekünk.

A válasza, a fáma szerint a missziós csapat bizonytalan időre elhalasztotta a bűnös Európa megtérítését.

(Nagy László: *És vidámitd meg az én szívemet*)

Karl Barth (1886–1968) bázei (Svájc) teológiai tanár, a református evangéliumi teológia Kálvin János (Jean Calvin) utáni legtehetségesebb és legjelentősebb tudósa, az Erdélyi Református Egyházkerület teológiai fakultásának tiszteletbeli tanára. Az egészséges humoráról híres professzor, aki éppen ötven évvel ezelőtt hunyt el, dogmatikája (a tudós legjelentősebb műve) első kötetének dedikálásával honorálta a kolozsvári teológiai intézetnek a *honoris causa* (tiszteletbeli) tanárságot.

Minden pillanatban Isten tenyerén vagyunk

Beszélgetés Adorjáni Katalin hatgyerekes édesanyjával

Adorjáni Katalin hat gyermek szerető édesanyja, és a kolozsvári Életfa családsegítő egyesületnél is tevékenykedik. Örömmel mesélt a nagy család szépségeiről, illetve arról, mire van szüksége szerinte valakinek ahhoz, hogy ilyen kalandba belevághasson, és bátran vállalhassa a gyerekeket.

– Hány gyereknek vagy az édesanyja?

– Hat gyermekünk van, egy fiú, a többi lány, hét év alatt születtek meg egy „kis csalással”, ugyanis utoljára ikreink lettek. Tamás a legidősebb, utána következik Eszter, Ágota, Panna, Csenge és Réka. A gyermekeink már nagyok, 24–30 év közöttiek, jelenleg eléggé „szanaszét” vagyunk. Izgalmas, mert több mint húszegynéhány évig megszoktuk, hogy együtt vagyunk, és a családot itthon alakítjuk, most pedig meg kell szoknunk, hogy mindenki máshol él, ezért újból meg kell fogalmazzuk, mit jelent családnak lenni.

– Mennyire nehéz ezt összehangolni, mikkel próbálkoztok, hogy összetartsátok?

– Logisztikai szempontból a leghatékonyabb, van egy Google-naptárunk, ami azt jelenti, hogy követjük az Adorjáni családot, tehát ki éppen hol tartózkodik. Egyik lányunk olyasmivel foglalkozik, ami sokszor távol tartja őt a várostól, az országtól. Ezért fontos a naptár, mert mindig látjuk, ki merre jár éppen abban az időszakban. Használjuk a modern technikának más eszközeit is: van közös csoportunk, ahol állandóan folyik a párbeszéd. Ez óriási segítség. És természetesen mindig kéznél van a telefon is, hívjuk egymást, bátorítjuk, és nyilván sokkal könnyebben is bírjuk a távollétet ilyenformán.

– Mindig nagycsaládot szerettél volna, vagy ez csak az évek során alakult így?

– Hárman voltunk testvérek, a férjemék pedig öten. Bennem az fogalmazódott meg, hogy én nagyon szeretnék családot magamnak. Az ezredforduló előtt házasodtunk össze, abban a korban kicsit másként éltünk. De már akkor is azt kívántam, legyen családom, és legyenek gyerekeim. Amúgy nem fogalmaztam meg,

A képen Adorjáni Katalin a gyermekekkel és férjével, Adorjáni László lelkipástorral látható

hány gyermeket szeretnék, de mire eldöntöttük, meglett mind a hat.

– Hat gyereket felnevelni sok nehézséggel járt. Milyen jellegűek voltak ezek, hogyan találtátok rájuk gyógyírt?

– A legelső és legfontosabb az, hogy azzal a társsal, akivel a családot vállaljuk, közös értékeink legyenek. Teljesen felelőtlenség és túl nagy merészség, amikor valaki úgy kapcsolja össze az életét valakivel, hogy annak a kapcsolatnak, háznak, amit majd építeni fognak, nincs alapja. Nálunk óriási segítség volt az, hogy hitben jártunk mindketten, és sokszor szó nélkül értettük egymást. Nyilván az em-

ber nem tudja, mire vállalkozik akkor, amikor gyereket vállal. Azt tapasztaltam, hogy amikor fiatalabbak voltunk, az első négy gyerek születésénél sokkal több merészség volt bennünk. Később több félelem és aggodás volt bennem, hogy milyen nagy felelősség gyermeket nevelni. De bármelyik pillanatban Isten tenyerén vagyunk, és akármilyen történi, bizhatunk abban, hogy ő irányít. Nem leszünk tökéletesek, biztos hibákat is elkövettünk, és ezután is fogunk elkövetni, de igyekszünk, hogy azt az istenképet tudjuk nyújtani a gyerekeinknek, amit mi is megtapasztaltunk, ami nélkül össze se házasodtunk volna. A hit ajándéka egyúttal azt is hozta, hogy bele mertünk vágni ebbe az óriási kalandba, ami izgalmas, nagyon szép. Nyilván nem könnyű, mindenki azt kérdezi, hogyan sikerült hat gyereket felnevelni. Ilyenkor azt válaszoltuk: nem egyszerre jöttek, és volt egy bizonyos rendje, ahogy érkeztek, ahogy kialakult az élet.

– Mivel biztatnád azokat, akik még csak gondolkodnak a nagycsalád ötletén. Melyek azok az igazán szép pillanatok, amiért megéri belevágni és vállalni a nehézségeit?

– Fantasztikus dolog az, amikor tudod, hogy ezek a gyerekek hozzád tartoznak, tudtál nekik valamit adni, egyengethetted az útjaikat. Igazából szerelmes kell lenni abba, hogy gyerekeid vannak, szerelmes kell lenni abba, hogy anya akarsz lenni. Sok szép pillanat létezik: az, ahogy egymásra tudunk számítani, vagy ha valaki bajban van, akkor összefog a család és körülölel. Számos emlékünknél van, és nyilván minél több a gyermek, annival több ezen emlékek száma is. Emellett a nagyszülők is hálásak, hogy ennyire széppé tudtuk tenni az ő életüket is.

Kórházlelkészek Erdélyben

• KOLOZSVÁR

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com,
tel.: 0740-202151

• MAROSVÁSÁRHELY

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

• BRASSÓ

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

• SZÁSZRÉGEN

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

• BÁNFFYHUNYAD

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

• SEPSISZENTGYÖRGY

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Biztassuk magunkat hálaadásra

Megújult a magyarlónai református parókia, amelyhez kibővült imaház, lelkipásztori hivatal, ifjúsági terem, diakóniai rendelő, vendégszobák is tartoznak. A magyarlónaiak hálaadó istentisztelet keretében mondtak köszönetet azért, hogy a munkálatokat sikerült befejezni.

Kalotaszegi népviseletbe öltözött fiatalok és idősek várták az egyházkerület püspökét a magyarlónai gyülekezeti otthon udvarán. Kató Béla püspököt Vincze Minya István kalotaszegi esperes és Máté János magyarlónai lelkipásztor köszöntötték, majd innen vonultak át a templomba. Kató Béla a Zsolt 103,2 alapján tartott ígértetésében a hálaadásról beszélt, amely sokszor nehezünkre esik, hiszen másoktól sok mindent elvárunk, de magunk ritkán vagyunk hajlandóak változni. Az elmúlt száz évben sokan hagyták el az egyházat, tömegesen vonultak ki, visszatérni azonban csak egyenként lehet. A zsoltáros is elsősorban saját magát bátorítja Isten dicsőítésére. A püspök rámutatott: a dicsekvés mindig kézenfekvő, de az Isten dicsőítésében nem vagyunk ennyire igyekvők. Akit Isten megáld, az áldani kezdi Istent, ez azonban sosem egyszerű, hiszen életkörülményeink sokszor megakadályoznak ebben. Ezért is fontos: biztassuk magunkat a hálaadásra. A hálaadást tanulni kell, hiszen ez egy életforma, minden helyzetben képesnek kell lennünk köszönetet mondani. A tanulás annak függvénye is, hogy képesek vagyunk-e emlékezni arra, hogy mennyi jót tett velünk Isten. Emlékeztünk saját magunkról kiállított bizonyítvány. Ezért is fontos, hogy – bár sok áldozatot hozott a gyülekezet – adjon hálát Istennek, hogy a munka elkészülhetett. Emlékezni folyamatos kötelesség, a hálaadásnak pedig meg nem szűnő lehetőségnek kell lennie számunkra.

Máté János kiemelte, bár a közösség nagymértékben hozzájárult a parókia és a gyülekezeti otthon felújításához, és támogatók is segítettek a munkálatok elvégzését, elsősorban Isten segítségével és áldásával épülhetett fel. Az épület alapkövét 2015. augusztus 16-án helyezték

Szalagvágás után Kató Béla püspök megáldotta a magyarlónai új gyülekezeti házat használó közösséget

el, alig három év alatt sikerült a gyülekezet adományaiból, támogatásokból közmunkával befejezni. Az 550 000 lej összértékű munkálatok pénzügyi háttérének előteremtésén elsősorban a gyülekezet tagjai fáradoztak, az összeg körülbelül 80 százaléka saját alpból származik. A lelkipásztor külön köszönetet mondott Varga Attila főgondnoknak és Krasznai István gondnoknak, akik idejükét és energiájukat nem sajnálva előremozdították az épület befejezését.

Andrási Károlyné Tóth Franciska, a lábodi testvérgyülekezet lelkipásztora köszöntésében elmondta: a magyarlónaiak épülete kövekből épült, de érdemes lesz érte küzdeni. Értékét attól kapja, amit hazavisznek belőle a gyülekezeti

tagok: az evangélium lelkülete, az összetartozás és a közösség ereje, a Jézustól tanult testvéri szeretet gyakorlása. Az épületet pedig addig lesz értelme fenntartani, amíg Krisztusba vetett hitel, a közösség érdekeit a személyes érdekek elé helyezve érkeznek a hívek ide. Vákár István, a Kolozs Megyei Tanács alelnöke azt kérte, hogy a felépült gyülekezeti otthon a szeretet tartsa össze. Az ünnepi istentiszteleten a kórus és a gitárkör is szolgált. A hálaadó istentisztelet után az ünneplő közösség átvonult a gyülekezeti otthon bejáratához, ahol szalagvágás után Kató Béla püspök megáldotta az épületet használó gyülekezetet, majd a magyarlónai fiatalok néptáncot adtak elő az utcán.

| KISS GÁBOR |

Szeretni kell jutalom nélkül

1. | Magam is rengeteget kaptam a munkatársaimtól – jelentette ki Horváth Levente. Az alapítvány következő célja, hogy családközpontú női terápiás otthon létesítsen, amely menedéket nyújtana a függőséggel küzdő nők és gyerekeik számára. Ez nagy kihívás, hiszen még nincs rá elegendő anyagi háttér, munkatárs, de bíznak abban, hogy mindezt sikerül megoldaniuk, hiszen 25 éve a Bonus Pastor is a semmiből indult.

Kató Béla püspök az ApCsel 3,1–10 alapján méltatta az alapítvány munkáját. „Mit tehet az egyház? Amit a tanítványok is elmondtak: sem ezüstöm, sem aranyam nincs, de amim van, azt adom, egy nevet, Jézus Krisztust, akiben benne van a hatalom, erő. Így kezdődhet el az igazi élet, az új teremtés” – jelentette ki Kató Béla.

Horváth Levente, a Bonus Pastor alapítója Öröm, öröm, meddig túröröm? címmel tartott előadást. Elmondta, a magyarózdai központ lakói embergyárnak nevezik a szervezetet. Tiszteletet tanítanak egymásnak és környezetüknek, valamint azt, hogy Isten arcát lássák meg egymásban. Ez az öröm. Az öröm pedig az, amikor meglátja valaki a szálkát, és gerendát farag belőle, a türelem pedig elfogy. „Szeretni kell jutalom nélkül – ennyi a mentőmisszió szolgálata” – jelentette ki a lelkipásztor.

Dr. Sineger Eleonóra budapesti pszichiáter, addiktológus a szenvedélybetegségek eredetéről és azok terápiájáról beszélt. Ecsetelte a gyermekkori hatások, családi háttér befolyását a felnőttkori szokások kialakulásában. Az előadó elmondta: a fel nem dolgozott élmények időzített bombák, az érintett személy nem észleli az önazonosságát, pszichés energiája pedig jelentősen csökken. Úgy véli, ha sikerül a negatív élményeket feldolgozni, elérhető az önazonosság-tudat.

Az eseményen két egykori szenvedélybeteg osztotta meg élettörténetét. Kozma Ferenc pasztorális lelkipásztor, a BP sepsiszentgyörgyi támogató csoportjának vezetője alkoholfüggősége legyőzéséről mesélt, Georgiana Drăgan pedig heroinfüggőségéből való kigyógyulására, a testvérével együtt küszködéssel végigjárt útra, Isten megtalálására emlékezett vissza. Mára könyve jelent meg, amelyben ezt a küzdelmet osztja meg az olvasókkal annak reményében, hogy segítséget nyújthat a függőséggel küzdőknek.

Sjaak Monster, a ROSAAC (tiltott szerek használata és függőség elleni romániai szövetség) szervezet elnöke a szenvedélybetegségekről, terápiáról és rehabilitációról tartott előadást, amelyben a szenvedélybetegségek megítélésével kapcsolatos szemléletek történelmi alakulását mutatta be. Saját tapasztalatból elmondta, nemcsak a kezekre, a szívre is szükség van a valódi gyógyuláshoz.

| BEREKMÉRI GABRIELLA |

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

